

Fantomen van licht

DNA heling met kristallen, licht en de heilige geometrie

Fantomen van licht

© 2014 Niels Bagchus

Foto omslag voorzijde: Niels Bagchus

Omslagontwerp & binnenwerk: Niels Bagchus

Redactie: Anthony Bagchus

Tweede druk 2015

ISBN 9789402115949

NUR 720

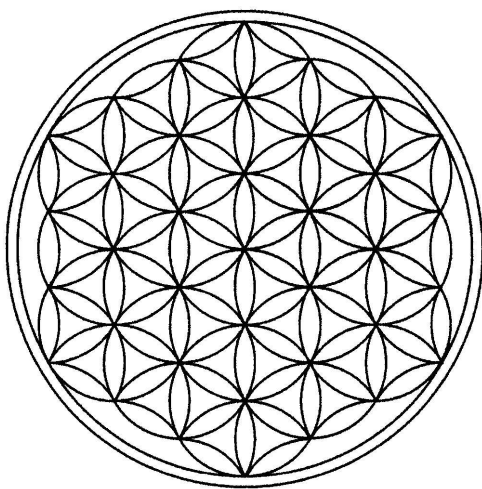
Alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Dit boek is geen vervanging voor een regulier en/of complementair geneeskundige diagnose of therapie. Raadpleeg bij ziekte altijd een arts. Auteur en uitgever zijn niet aansprakelijk voor schade die voortvloeit uit het toepassen van de adviezen uit dit boek. Alle adviezen vinden op eigen verantwoording plaats.

Fantomen van licht

DNA heling met kristallen, licht en de heilige geometrie

Niels Bagchus

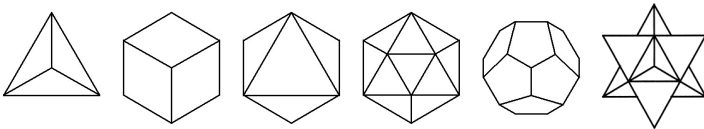

Van Niels Bagchus verscheen ook:

De koning van de kwetsbare kracht

De kunst van de sterren

Het woord van god – Ontdek je ware zelf met de Ik Ben aanwezigheid

Niels Bagchus is medium, healer, kunstenaar en schrijver

Kijk voor meer informatie op de website:

www.crystalhealingart.nl

www.nielsbagchus.nl

Inhoudsopgave

Inleiding	7
1 De taal van het licht	15
1.1 De levende matrix	17
1.2 Zien is geloven	20
1.3 Isometrische projectie	23
1.4 De heilige geometrie	25
1.5 De platonische lichamen	27
1.6 De merkaba	29
1.7 Fractals	35
2 De alchemie van de zon	41
2.1 De bouwstenen van het DNA	43
2.2 De zevenster	46
2.3 De antahkarana	50
2.4 Transformatie	53
2.5 Vitamine Zon	57
2.6 De cannabis connectie	60
3 Het fantoom in het brein	63
3.1 Resonantie	65
3.2 De pijnappelklier	66
3.3 Fantoompijn	69
3.4 Spiegeltherapie	73
3.5 Regeneratie	78
3.6 Spiegelneuronen	80

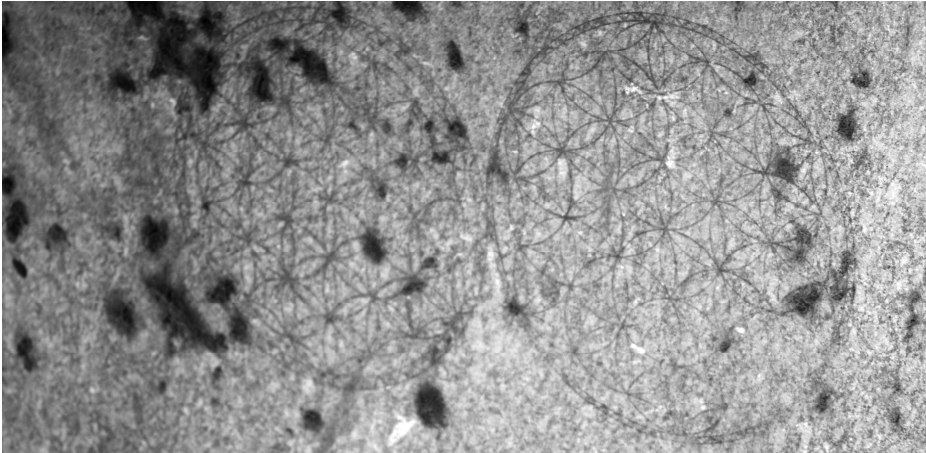
4	Licht op het DNA	87
4.1	De DNA code	89
4.2	De codon zon	91
4.3	Graancirkels	96
4.4	Alien faces	98
4.5	Het DNA van de sterren	101
5	De zon van god	107
5.1	De farao van de zon	109
5.2	De zonnescijf	113
5.3	Atlantis en Lemurië	115
5.4	De twaalf chakra's	118
5.5	De geometrie van de sterren	122
5.6	Vorbij de derde dimensie	123
6	Kristallen	129
6.1	Bergkristal	131
6.2	Phi vogel kristallen	137
6.3	De silicaatmatrix	141
6.4	Vloeibare ether	148
6.5	De geometrie van water	149
7	Fantomen van licht	155
7.1	Zwarte gaten	157
7.2	Het DNA fantomeffect	163
7.3	Nulpunt energie	167
7.4	De zwarte gaten van het DNA	169
7.5	DNA zelfheling	174
7.6	Universeel DNA	181
7.7	Kerngezond	185
	Woord van dank	191

Inleiding

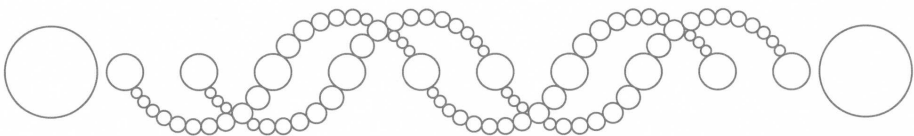
De scheidslijn tussen ziekte en gezondheid valt niet zo eenvoudig te definiëren. Dat merkte ik aan den lijve toen ik in 2006 met mijn motor op de snelweg onder een vangrail terecht kwam. Voor de meeste motorrijders was het contact met een vangrail dodelijk, maar mede doordat ik beschermende kleding droeg kon ik het nog navertellen. Mijn hoofd werd beschermd door een helm, die was beschilderd in de kleuren zwart, wit en rood. Dit waren de drie kleuren van Atlantis en die gaven een collectief trauma weer, dat duizenden jaren later om heling vroeg. Mijn helm had ook een goudgeel spiegelend vizier en die kleur ging terug naar de oorsprong van de gouden tijd, Lemurië. Toch had ik eerst door een donkere periode heen te gaan, want met het ongeluk was mijn onderbeen zo ernstig gebroken dat het geamputeerd moest worden. Na de amputatie kreeg ik fantoompijn, pijn in het deel van mijn lichaam dat er niet meer was en dat leidde een creatieve zoektocht in naar de werkelijke oorzaak van deze mysterieuze spookpijn.

Om mijn leven opnieuw vorm te geven begon ik tijdens mijn revalidatie met schilderen. Op een onbewuste manier maakte ik als kunstenaar het onzichtbare zichtbaar. Ik liet alles los en creëerde volkomen vormeloze beelden in felle, primaire kleuren. Later ontstonden er in mijn schilderijen geometrische symbolen en de grondvorm daarvan, de levensbloem, zag ik terug op een tempelpilaar in Abydos, Egypte.

De levensbloem op het Osirieon van Abydos, Egypte

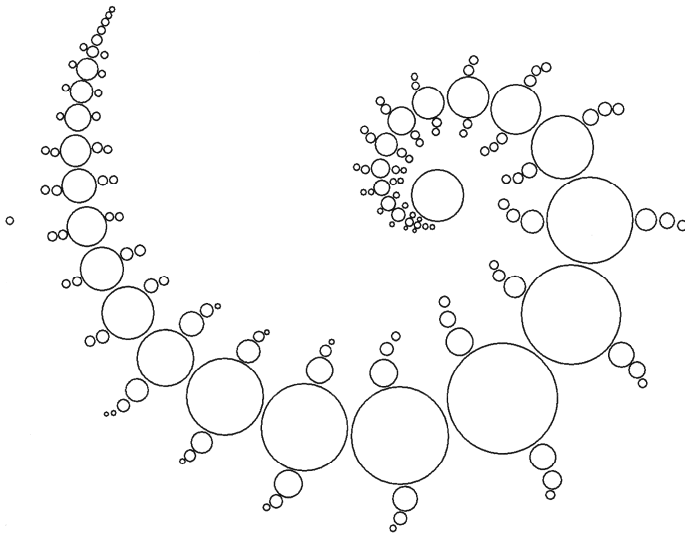
De levensbloem bleek een achterliggende taal weer te geven die in de heilige geometrie werd beschreven. Deze geometrie kwam ook voor in de graancirkels en twee graancirkels sprongen er voor mij duidelijk uit, omdat deze op een bijzondere datum waren ontstaan. Zo was er, op de dag af tien jaar voor mijn motorongeluk een graancirkel ontstaan met een dubbele spiraal. De twee spiralen leken een dubbele DNA helix uit te beelden en dat DNA had een duidelijke verbinding met me. Ik had de afkortingen van de vier elementen dat het DNA kan overbrengen, A G, C en U zelfs allemaal in mijn achternaam staan. De geometrie was een hulpmiddel om duidelijk te krijgen wat er zich binnen in mijn lichaam afspeelde.

Graancirkel East field, Alton Barnes, 17 juni 1996

Mijn opa werkte mee aan de stroomlijning van het röntgenapparaat, een deeltjesversneller die een plaatje maakt van de binnenkant van het menselijk lichaam. Ik mocht zijn werk gaan voortzetten, maar dan om een plaatje te maken van datgene wat het lichaam zelf vorm geeft. Ik woonde op jonge leeftijd in Genève, toen mijn vader bij CERN aan 's werelds

grootste deeltjesversneller werkte. Daar werden plaatjes gemaakt van de allerkleinste deeltjes, in de speurtocht naar het god deeltje. Ik koos voor een andere benadering, want ik was niet op zoek naar het god deeltje, maar naar het goddelijke licht dat het DNA creëert. Het DNA werd in Engeland in kaart gebracht en in datzelfde land is de bekende steencirkel van Stonehenge gelegen. Op een steenworp afstand van deze drukbezochte zonnewijzer ontstond op mijn verjaardag in 1996 een grote graancirkelformatie met een spiraal, die zo'n sterke uitwerking op me had, dat het leek alsof ik in een zwart gat werd gezogen. De ronde vorm van het centrum van de graancirkel deed me enigszins denken aan de aton, de zonneschijf, die prominent aanwezig was in de kunstwerken van farao Achnaton.

Graancirkel Stonehenge, 7 juli 1996

Achnaton liet zich in de beeldhouwkunst behoorlijk afwijkend afbeelden met een aan de achterzijde langgerekt hoofd. De extreme schedelvorm riep bij velen het idee op van een buitenaards wezen, maar het waren meer de verlichtende denkbeelden van deze farao van de zon, die niet in ons beperkte wereldbeeld pasten. Achnaton probeerde de wereld met de zonneschijf terug te leiden naar de eenheid van de zon, het eenheidsbewustzijn, dat een innerlijk transformatieproces van heelwording aangaf. Achnaton werd echter verkeerd begrepen, want de wereld had enkel nog oog voor het uiterlijk.

In mijn creatieve zoektocht verschoof mijn focus van schilderen naar beeldhouwen. Uit de ruwe stenen kwamen schedels van nogal buitenaards uitzijende wezens voort. Eerst schrok ik hiervan, maar langzaam aan voelde het vertrouwd genoeg om contact met ze te leggen. Ze maakten me duidelijk dat ze verantwoordelijk waren voor de graancirkels en de geometrische taal van het licht, die daarin verwerkt zat. Deze wezens waren al lang bij me en hielpen me om mijn zoektocht naar zelfheling te stroomlijnen. Het werd me duidelijk dat ik met deze wezens ook een deel van mezelf liet zien, dat ik had bevrijd uit steen.

De alien faces

Stenen zijn de botten van de aarde en daar had ik nog meer mee te doen, al ging dat niet zonder slag of stoot. Toen ik mijn prothese een keer niet aan had viel ik op het uiteinde van mijn geamputeerde been. De pijn was niet te harden en er ontstond daarna een erg pijnlijke ontsteking aan het uiteinde van mijn stomp. Ik schoot behoorlijk in de angst, want ik kon door de pijn mijn prothese niet meer dragen. Ik was weer voetganger af en met veel pijn en moeite nam ik plaats in mijn rolstoel. De klachten leken veel op posttraumatische dystrofie, dat ook CRPS werd genoemd, het Complex Regionaal Pijn Syndroom. Dat syn-droom leek bij mij alleen meer op een complexe, neurotische nachtmerrie. Zware pijnmedicijnen hielpen niets en de bijwerkingen daarvan waren zo erg dat ik me net een

zombie voelde. Ik moest al mijn vooroordelen over 'drugs' opzij zetten om erachter te komen dat cannabis die bijwerkingen niet had en de pijn een stuk draaglijker maakte. Er was alleen een aspect dat niet over wilde gaan, want ik was nog steeds uit de running en wilde gewoon weer kunnen lopen, zonder pijn. De medische wereld kon me daarbij niet helpen en ik werd aangespoord om mijn eigen heelmeester te worden. Toch leek er in eerste instantie niets te werken. Door de hevige pijn werd ik zo overprikkeld dat mijn zenuwstelsel vast kwam te zitten in een overactieve toestand en ik niet meer los kwam uit de pijncyclus. De verlamme angste om de pijn te doorvoelen zette zich vast in mijn geheugen. Ik had dat geheugen te wissen en op te vullen met een gezond spiegelbeeld van mezelf.

Ik liet met de amputatie een fysiek deel van mijn lichaam los en dat bracht me in contact met een ander deel van mezelf, dat niet stoffelijk was. De fantoompijn liet me voelen dat er veel meer was, dan ik met mijn ogen kon waarnemen. Deze pijn lag niet in mijn fysieke, aardse lichaam, dus het was een soort buitenaardse pijn, die me verbond met mijn energetische lichtlichaam. Dat lichtlichaam zocht een afstemming met mijn fysieke lichaam, maar werd geblokkeerd door een aantal trauma's uit vorige levens.

In een meditatie kreeg ik beelden te zien uit de tijd van Atlantis, waarin ik als wetenschapper betrokken was bij het onderzoek naar de kristalstructuur van het DNA. Ik was erg overgevoelig en om hier minder last van te hebben leek het me een goed idee om bepaalde delen van mijn hersenen en DNA uit te laten schakelen. Die ingrepen hadden verregaande gevolgen. Door de genetische manipulaties in Atlantis ontstond uiteindelijk een samenleving die enkel door de linker hersenhelft werd gedomineerd, iets wat op dit moment in autisme wordt weerspiegeld. Ik kreeg in een andere meditatie een beeld te zien dat ik midden in een kristallen tempel een enorme bergkristalpunt omhelsde, in een poging om op te gaan in het heldere kristal, maar dat lukte niet meer. Het was gedurende mijn eerste incarnatie op aarde, in de begintijd van Lemurië, waarbij ik mijn lichaam had uitgekristalliseerd vanuit het lichtlichaam. Mijn fysieke lichaam was op dat moment zover ontwikkeld dat ik volledig opging in de materiële, driedimensionale wereld en ik me gevangen voelde in mijn eigen creatie.

Ik voelde me geamputeerd van het licht en het liet me voelen hoe moeilijk ik het vond om mijn fysieke lichaam op aarde te aanvaarden. Het menszijn deed me letterlijk zeer. Geen wonder dat er geen duidelijke oorzaak was te vinden voor de pijn die ik in dit leven te verduren kreeg, want dat was de fantoompijn van mijn ziel. Ik had de pijn te helen van een kosmisch wezen dat de verbinding zocht met de aarde. Daarvoor had ik eerst vrede sluiten met mijn onwillige lichaam. Dan hoefde ik niet beter te worden, maar mocht ik gewoon mezelf zijn. Ik had me op zielsniveau te verbinden met alle aspecten van mijn lichaam. Dat mocht ik doen met één voet op aarde, want wie met beide benen op de grond blijft staan, die komt niet ver.

Tijdens mijn reis in Mexico had ik een ontmoeting met de dolfijnen. Ik had eerder dat jaar een nacht doorgebracht met de dolfijnen in het dolfinarium, waarbij ik me, in het bijzijn van deze bijzondere waterwezens, twee dagen lang in een soort verlichte staat voelde. In Mexico lukte het me niet goed om contact te maken met de dolfijnen. Ik dacht dat ik me niet genoeg kon openstellen, maar ik hoorde later dat de dolfijnen gedrogeerd werden om rustig te blijven als ze met toeristen moesten zwemmen.

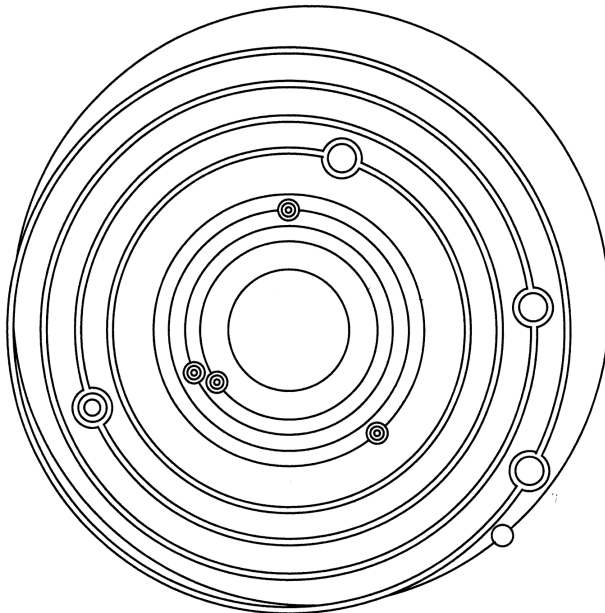
Andere toeristenattracties in Mexico waren de Maya tempels en daar werd ik verwelkomd door een aantal leguanen. Ze deden me denken aan een vorig leven in Egypte, waar een ander reptiel, een krokodil, mijn been eraf beet. De krokodil stond symbool voor een buitenaards reptielenras, dat de kennis overbracht, waarmee een stuk van mijn DNA in Atlantis werd uitgeschakeld. Ik was vergeten dat deze buitenaardse wezens ook een deel van mij waren. Indirect was ik boos op mezelf en deed ik mezelf dus pijn. De leguanen in Mexico kwamen me helpen om die pijn te helen. Ze fungeerden als poortwachters tot eeuwenoude kennis, want ze waren meester over het reptielenbrein, waarmee ze ledematen konden laten aangroeien, het proces van regeneratie.

Onbewust was de herinnering uit Lemurië nog springlevend dat ik mijn lichaam creëerde vanuit het licht. Ik kon op dezelfde manier mijn ontbrekende ledemaat dus ook weer laten aangroeien. Dat was alleen niet de bedoeling, want ik had de lichaamsvorm die ik nu had gezond te maken, zonder te streven naar nog meer. Ik had de verloren gewaande vermogens van zelfheling te doorgronden, door mezelf tot op het bot te

helen. Botweefsel bestaat uit een matrix, die heel het lichaam structuur geeft en gebruik maakt van geometrie. De ontsteking van het bot in mijn been kreeg de naam Brody abces. Deze was vernoemd naar een Engelse chirurg, die afkomstig was uit Wiltshire, hetzelfde gebied waar de meeste graancirkels terechtkomen.

Toen ik de graancirkels in Wiltshire bezocht werd het me duidelijk waarom ik tijdens mijn studie tot werktuigbouwkundig ingenieur het technisch tekenen had te leren. Ik hoefde met die kennis geen fysiek werktuig te bouwen, want ik had het voertuig van de ziel in kaart te brengen, het lichtlichaam. Dat lichtlichaam werd uitgebeeld door de merkaba en bestond in meerdere dimensies. Als ik mijn ogen dichtdeed kreeg ik complexe geometrische vormen te zien. Het was een grote matrix van licht, die veel leek op uitgestrekte clusters van kristallen. Door intensief te werken met de helende kracht van kristallen, licht en de heilige geometrie werden mijn fysieke lichaam en mijn lichtlichaam verbonden met een universele lichtmatrix. Deze originele blauwdruk van creatie werd in me verankerd door me tot het licht van de zon richten. En die zon, dat is waar alles om draait.

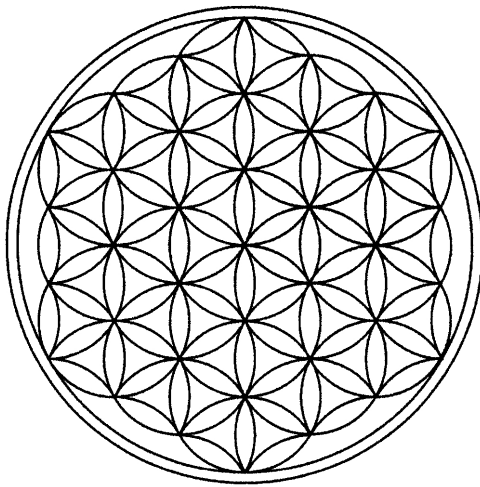

Graancirkel Avebury Manor, 15 juli 2008

1

De taal van het licht

1.1 De levende matrix

Voor veel mensen is het ultieme streven om zo oud mogelijk te worden. Lamech, de vader van Noach, werd volgens de bijbel 777 jaar oud, dus er waren tijden dat we heel oud konden worden. Maar waarom zouden we eigenlijk zo oud willen worden, als we straks met veel fysieke ongemakken eenzaam de tijd moeten doden in een bejaardentehuis? Wat bezielt ons om heel oud te willen worden? Hopen we nog wat langer van ons pensioen te genieten, omdat we dan pas kunnen gaan doen wat we echt leuk vinden? Is het de angst voor de dood, omdat we denken dat dan alles ophoudt te bestaan? Of is oud worden gewoon een synoniem geworden voor een goede gezondheid?

Nog niet zo lang geleden werden de meeste mensen hooguit 40 of 50 jaar oud. De gemiddelde levensverwachting is nu een stuk hoger en er wordt aangenomen dat dit door de verbeterde gezondheidszorg komt. Toch is de doorslaggevende factor waarom we nu ouder worden de beschikbaarheid van riolering en vers drinkwater, zodat er minder mensen sterven aan infecties. Voorheen werden de mensen niet oud genoeg om last te krijgen van ouderdomsziektes. Nu is dat wel anders, want nieuwe knieën en heupen zijn aan de orde van de dag. Doordat we alles uit het leven proberen te halen belasten we het lichaam op topsport nivo, zodat we het lichaam al verslijten ver voordat we doodgaan. We streven daarmee naar een leven van pijn en lijden, terwijl ons verblijf op aarde geen lijdensweg hoeft te zijn.

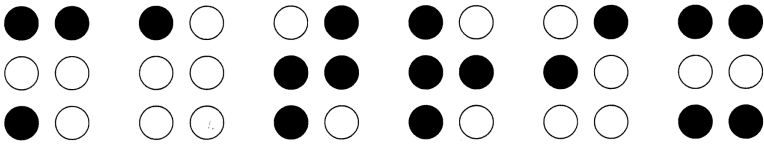
Gezondheid draait om levenskracht, in alle levensfasen. Iedere zeven jaar worden alle cellen in het lichaam vernieuwd. We zouden door dit proces een exacte replica van een gezond lichaam verwachten, dat nooit verouderd. Toch begint er vanaf het 21e levensjaar al veroudering op te treden, dus wat gaat daar mis? Doordat het DNA in de cellen door invloeden van buitenaf beschadigd raakt, zal bij een kopie van die cel de beschadiging keer op keer worden doorgegeven. Er ontstaat een neerwaartse spiraal van degeneratie en om dat te doorbreken hebben we op zoek te gaan naar de originele bouwtekening in de gezonde cellen, het DNA. Deze blauwdruk bestaat uit een geometrische symbooltaal, die erg gevoelig is voor licht.

Zelfheling

Het lichaam is een prachtig zelfregulerend organisme en heeft de eigenschap om altijd naar een gezonde staat van zijn terug te willen keren, al is daar soms een helpende hand van buitenaf voor nodig. Daarom wenden we ons als we ziek worden tot geneesheren, maar ondanks al hun inspanningen kunnen de meeste ziektes nog steeds niet worden genezen. Genezing en heling zijn termen die worden gebruikt om een proces te beschrijven waarbij de oorspronkelijke staat van gezondheid wordt hersteld. Bij genezing worden de verschijnselen van een ziekte van buitenaf weggehaald, bijvoorbeeld door het gebruik van medicijnen of een operatie, maar dat is wat anders dan heling, want daarbij vindt dat proces van binnenuit plaats.

Heling is een proces van heelwording en dat is iets waar de meeste doktoren geen kaas van hebben gegeten. Zij zien het lichaam enkel als een op zichzelf staand apparaat, dat defect is en gerepareerd moet worden. Na een studie medicijnen is de macht van de doctoren beperkt tot het voorschrijven van medicijnen, die klachten onderdrukken, maar de werkelijke oorzaak niet aanpakken en geen echte genezing bewerkstelligen. Doordat we onze kracht uit handen hebben gegeven aan de goden in witte jassen zijn we afgesneden geraakt van onze zelfhelende vermogens. Als we die vermogens weer kunnen ontwikkelen wordt een volledige beroepsgroep werkeloos, dus ze proberen dat al sinds het begin van de jaartelling te onderdrukken. De genezingen die Jezus verrichtte werden omschreven als een wonder. Daardoor hebben we het idee gekregen dat het slechts voor één verlicht persoon zou zijn weggelegd om mensen te helen. Dat is niet zo, want we zijn in wezen allemaal heelmeesters en dat vermogen wordt ons geopenbaard op het moment dat we gewond raken. Er ontstaat daarbij pijn en dat is een signaal dat het lichaam rust nodig heeft om van binnenuit weer heel te worden.

Het proces van wondheling laat zich eenvoudig illustreren met een eierdoos. Een eierdoos heeft twee rijen van drie vakjes. Deze rangschikking wordt ook bij het brailleschrift gebruikt. Bij die taal lezen de vinger-toppen het reliëf van de braillecode en ook in de kern van een cel ligt een code besloten die voor communicatie wordt gebruikt.

Afb. 1.1 Het woord matrix in brailleschrift

De extracellulaire matrix

Onze cellen (de eieren) liggen in een geometrisch rasterwerk (de eierdoos), die de extracellulaire matrix wordt genoemd. Bij een oppervlakkige verwonding zullen de eieren, de cellen, in de doos beschadigd raken en afsterven. De cellen aan de rand van de wond rekken zich uit en delen zich op, waardoor nieuwe cellen ontstaan, die de open ruimte opvullen. De nieuwe cellen worden door de extracellulaire matrix naar de juiste positie gedirigeerd, zodat ze weten wat hun plaats in het geheel is. Hierdoor wordt het patroon van cellen identiek aan de oude situatie en kan het weefsel herstellen, zonder dat daarbij een litteken wordt gevormd. De extracellulaire matrix werkt als een geheugen en daarom blijven we er hetzelfde uitzien na het herstel van een verwonding. Zelfs complexe structuren, zoals vingerafdrukken, kunnen zo behouden blijven.

Bij een diepe wond gaan niet alleen de cellen stuk, maar raakt ook de extracellulaire matrix beschadigd. De cellen aan de wondrand delen zich op, maar de nieuwe cellen weten niet precies wat hun plaats in het geheel is, waardoor ze een willekeurige plek innemen. De oriëntatie van de cellen is niet meer identiek aan de oude situatie en zo ontstaat een litteken. Een litteken bestaat uit stug bindweefsel. Dat bindweefsel is minder elastisch, maar ook een stuk sterker, dus dit aandenken aan een verwonding is niet alleen maar negatief. Friedrich Nietzsche zei niet voor niets 'dat wat me niet doodt, maakt me sterker'.

Tumor

Soms kunnen cellen zich gaan opdelen, zonder dat daar een duidelijke aanleiding toe is. Er is dan geen ruimte voor de nieuwe cellen en daarom gaan de cellen zich op elkaar stapelen, waarmee een tumor, Latijns voor

zwellend, ontstaat. Een tumor wordt door de medische wereld met een hoop paniek ontvangen en met de harde hand bestreden. Toch is dat niet altijd nodig, want niet alle tumoren zijn kwaadaardig. Het is belangrijk om de ontregelde cellen niet met veel geweld te bestrijden, maar met zachtheid te benaderen, want ze horen nog steeds bij hetzelfde organisme. Beter is het om deze cellen niet te proberen te vernietigen, maar te spiegelen aan hun gezonde evenbeeld. Om de cellen te transformeren tot gezonde cellen is een heldere communicatie onontbeerlijk. In veel gevallen verloopt die communicatie tussen de cellen vanzelf, maar soms lijkt het wel alsof ze van een vreemde planeet afkomstig zijn en een andere taal spreken.

1.2 Zien is geloven

Taal is een complex geheel van woorden, die uit de letters van het alfabet worden samengesteld. De letters zijn geometrische symbolen, waar een bepaalde betekenis aan is toegekend. De lettertekens worden als een communicatiemiddel gebruikt, maar de onderliggende geometrie kan op een veel directere wijze met ons communiceren, want beeldtaal wordt veel sneller verwerkt door de hersenen. We zijn vergeten dat we, door met beelden te werken, veel efficiënter kunnen communiceren, met de buitenwereld, maar ook met onszelf.

Veel mensen geloven enkel datgene wat ze direct kunnen waarnemen, maar wat we menen te zien is niet altijd wat er werkelijk is. Door de lens in het oog wordt het beeld dat we zien omgedraaid en staat de wereld eigenlijk op zijn kop. De hersenen draaien het op zijn kop staande beeld om, zodat het er voor ons weer normaal uitziet. De lichtstralen, die aan ons oog worden weerspiegeld, worden achter in het oog omgezet in zenuwimpulsen. Dat vormt geen vaststaand plaatje, want de impulsen worden gefilterd en de overgebleven informatie wordt geanalyseerd tot een symbolische beschrijving, die tevens onze blinde vlek openbaart. De blinde vlek is de plaats van het netvlies waar de oogzenuw het oog verlaat. Er wordt op die plek niets waargenomen en om het beeld compleet te maken vullen de hersenen het ontbrekende deel voor ons in. Je zou kunnen zeggen dat het brein ons bedriegt, door ons beelden voor te schotelen die er niet zijn.